

1894-08-09

AFSENDER

Otto Mourier

MODTAGER

Joakim Skovgaard

FAKTA

Dokumenttype:

Brev

Afsendersted:

Vallo

Arkivplacering:

Mappe 30 nr. 17a-b

DOKUMENTINDHOLD

Afventer transskription

TRANSSKRIFTION

Afventer transskription

Vallo d. 9de August 94.

Kjære Skovgaard,

I dag er det Regnvær; det gi
mig meget indtækt i Sølvne
Penne i Haand. Rigtig nok
hørte jeg for et Par Dage siden,
at de var reist til Norge; men
hvad jeg har at sige, taber ikke
meget ved at blive 3 Uger gam
melt.

Du 18de Januar skrev du et
af dine sødvanlige Breve til mig,
som jeg lige har glædet mig ved
gaar at gennemlæse, mest
handlende om Friens Død. Det
siger jeg du først nu Tak for.
Og tænke saa paa alt, hvad der
er sket i Altsammen, saa
det man ikke undre sig, om
dette Brev bliver længere,
fordi der er saamygt, der skal
de berøres, og det er umuligt
at faa Overblik og Hovedsagen.

me derover og faa det frem
i den rette Maade og i den rette
Udførelse el. Korthed. Men
jg føler ogsaa, at skrive
jg ikke en el. snar og glæde
vi længe og længe ind fra
hinanden, og det skulde
digt skre!

SKOVGAARD-MUSEET
Mappe 3a Nr. 17A

Deres store Brev fik jg
ikke at see. Men det skyldes
ikke — mig beviset — Fordjorte
med for Charlottenburg, men et
Økkel, en saadig Begynder. Der
var jg to Gange paa Springen til
for det skyld (i: for min skyld) at
tage til Hjem; men begge Gange
kom der en Mand med en Posa
i Vind. Jg kan dog ikke for
det, end at det dengang mere tyk
kes mig at faa det at see.
Janttil de glæder jg mig over,
at Deres Brev var saa varm,
melig, at den nærmest kun kan

de give dem, og at Brevet nu
gaar Længere fremad end og
efter mig en sympatisk Brev
i Brevne.

Sidste Blætte af Højskolebladet
har en Gjengivelse af en Brev
af Dem: Ty og Lewis. Det var
jg ikke, hvad er. Deres Brev
paa Valløien? Overhovedet ty.
Der jg ikke var nok af Dem. —
Hvad man de anseer med,
hvad man der fylder Deres Brev
er?

Roscoe

Saa var det Deres Brevs
Forlovelse! Til Lykke det til! Men
Hvem glemmer det mig det og
at det var sket, for at jg skulde
skrive Dem til, men jg kunde
ikke dengang. Det er jo overhovedet
varet ikke bare af Højsk. el.
Lære, at jg saaledes ikke har
skrevet til Dem. Jg var spj.
sket el. aldrig, at jg er blevet

saa glad ved at hore en Fortovende
som ved denne Leilighed. Ingeborg
Ottobens kjender vi jo saa godt
og holder saa meget af og satte saa
lidt; og skjæmtede vi aldrig ved
af, at vi her set deres Brøder, sy-
nus vi dog, vi kjender ham: gjenmin-
nende hans Anseelse, gjenminnende sin,
gjenminnende Billedet og Aarsagen, anse-
ligheden og paa Tryk; holde af ham, det
maa man. Var hun blot storere.

Nagst, der med alle disse
har opfyldt og vil opfylde os me-
get, alle Vanskeligheder. Skjæmt
de tilhører Valgmændene, kan
vi dog ikke antage andet, end at
de hjertelig maa føle den Kærlighed
til Vorten, hvorpå deres Meninger
er udgaaet, og som rummer alle
de store Meninger. Mourids Røst
den var os en Lørdag og en Skuffelse,
og da Skilsmissemis indtraadte, blev
vi ved Vorten. Men dermed er

magte. De saa har g. et uordigt
Lind, fuldt af Bekymringer (over
et mindre selvsket etc.). Ly bryg
afte bød; g. bryg afte Lette, kom
g. fide mig kjennet, saa i
Amstems Rigs; istatletten over
g. handle g. atter handle, hvad
g. i min. Høst saa innad.

En stor Glæde vedt mig, naar
Selvsket kommer hvor 14. Aug.
et som forloren, da de kom som
Hjerte af Ellem. De kom og i
særdeleshed at skrive til Brøderne og
sætte sig med at give mig Vis
afkræfter til, at man kan, takke
ham for hans altid færd og rig
Kompositioner. De var overraskende
og med det sidste, ligeledes
var for ham selv, hvori han til
hig fortalte om dem, at de var
til Norge.

Ja Lykke gættet ¹⁷⁷⁹ ¹⁷⁸⁰ ¹⁷⁸¹ ¹⁷⁸² ¹⁷⁸³ ¹⁷⁸⁴ ¹⁷⁸⁵ ¹⁷⁸⁶ ¹⁷⁸⁷ ¹⁷⁸⁸ ¹⁷⁸⁹ ¹⁷⁹⁰ ¹⁷⁹¹ ¹⁷⁹² ¹⁷⁹³ ¹⁷⁹⁴ ¹⁷⁹⁵ ¹⁷⁹⁶ ¹⁷⁹⁷ ¹⁷⁹⁸ ¹⁷⁹⁹ ¹⁸⁰⁰ ¹⁸⁰¹ ¹⁸⁰² ¹⁸⁰³ ¹⁸⁰⁴ ¹⁸⁰⁵ ¹⁸⁰⁶ ¹⁸⁰⁷ ¹⁸⁰⁸ ¹⁸⁰⁹ ¹⁸¹⁰ ¹⁸¹¹ ¹⁸¹² ¹⁸¹³ ¹⁸¹⁴ ¹⁸¹⁵ ¹⁸¹⁶ ¹⁸¹⁷ ¹⁸¹⁸ ¹⁸¹⁹ ¹⁸²⁰ ¹⁸²¹ ¹⁸²² ¹⁸²³ ¹⁸²⁴ ¹⁸²⁵ ¹⁸²⁶ ¹⁸²⁷ ¹⁸²⁸ ¹⁸²⁹ ¹⁸³⁰ ¹⁸³¹ ¹⁸³² ¹⁸³³ ¹⁸³⁴ ¹⁸³⁵ ¹⁸³⁶ ¹⁸³⁷ ¹⁸³⁸ ¹⁸³⁹ ¹⁸⁴⁰ ¹⁸⁴¹ ¹⁸⁴² ¹⁸⁴³ ¹⁸⁴⁴ ¹⁸⁴⁵ ¹⁸⁴⁶ ¹⁸⁴⁷ ¹⁸⁴⁸ ¹⁸⁴⁹ ¹⁸⁵⁰ ¹⁸⁵¹ ¹⁸⁵² ¹⁸⁵³ ¹⁸⁵⁴ ¹⁸⁵⁵ ¹⁸⁵⁶ ¹⁸⁵⁷ ¹⁸⁵⁸ ¹⁸⁵⁹ ¹⁸⁶⁰ ¹⁸⁶¹ ¹⁸⁶² ¹⁸⁶³ ¹⁸⁶⁴ ¹⁸⁶⁵ ¹⁸⁶⁶ ¹⁸⁶⁷ ¹⁸⁶⁸ ¹⁸⁶⁹ ¹⁸⁷⁰ ¹⁸⁷¹ ¹⁸⁷² ¹⁸⁷³ ¹⁸⁷⁴ ¹⁸⁷⁵ ¹⁸⁷⁶ ¹⁸⁷⁷ ¹⁸⁷⁸ ¹⁸⁷⁹ ¹⁸⁸⁰ ¹⁸⁸¹ ¹⁸⁸² ¹⁸⁸³ ¹⁸⁸⁴ ¹⁸⁸⁵ ¹⁸⁸⁶ ¹⁸⁸⁷ ¹⁸⁸⁸ ¹⁸⁸⁹ ¹⁸⁹⁰ ¹⁸⁹¹ ¹⁸⁹² ¹⁸⁹³ ¹⁸⁹⁴ ¹⁸⁹⁵ ¹⁸⁹⁶ ¹⁸⁹⁷ ¹⁸⁹⁸ ¹⁸⁹⁹ ¹⁹⁰⁰ ¹⁹⁰¹ ¹⁹⁰² ¹⁹⁰³ ¹⁹⁰⁴ ¹⁹⁰⁵ ¹⁹⁰⁶ ¹⁹⁰⁷ ¹⁹⁰⁸ ¹⁹⁰⁹ ¹⁹¹⁰ ¹⁹¹¹ ¹⁹¹² ¹⁹¹³ ¹⁹¹⁴ ¹⁹¹⁵ ¹⁹¹⁶ ¹⁹¹⁷ ¹⁹¹⁸ ¹⁹¹⁹ ¹⁹²⁰ ¹⁹²¹ ¹⁹²² ¹⁹²³ ¹⁹²⁴ ¹⁹²⁵ ¹⁹²⁶ ¹⁹²⁷ ¹⁹²⁸ ¹⁹²⁹ ¹⁹³⁰ ¹⁹³¹ ¹⁹³² ¹⁹³³ ¹⁹³⁴ ¹⁹³⁵ ¹⁹³⁶ ¹⁹³⁷ ¹⁹³⁸ ¹⁹³⁹ ¹⁹⁴⁰ ¹⁹⁴¹ ¹⁹⁴² ¹⁹⁴³ ¹⁹⁴⁴ ¹⁹⁴⁵ ¹⁹⁴⁶ ¹⁹⁴⁷ ¹⁹⁴⁸ ¹⁹⁴⁹ ¹⁹⁵⁰ ¹⁹⁵¹ ¹⁹⁵² ¹⁹⁵³ ¹⁹⁵⁴ ¹⁹⁵⁵ ¹⁹⁵⁶ ¹⁹⁵⁷ ¹⁹⁵⁸ ¹⁹⁵⁹ ¹⁹⁶⁰ ¹⁹⁶¹ ¹⁹⁶² ¹⁹⁶³ ¹⁹⁶⁴ ¹⁹⁶⁵ ¹⁹⁶⁶ ¹⁹⁶⁷ ¹⁹⁶⁸ ¹⁹⁶⁹ ¹⁹⁷⁰ ¹⁹⁷¹ ¹⁹⁷² ¹⁹⁷³ ¹⁹⁷⁴ ¹⁹⁷⁵ ¹⁹⁷⁶ ¹⁹⁷⁷ ¹⁹⁷⁸ ¹⁹⁷⁹ ¹⁹⁸⁰ ¹⁹⁸¹ ¹⁹⁸² ¹⁹⁸³ ¹⁹⁸⁴ ¹⁹⁸⁵ ¹⁹⁸⁶ ¹⁹⁸⁷ ¹⁹⁸⁸ ¹⁹⁸⁹ ¹⁹⁹⁰ ¹⁹⁹¹ ¹⁹⁹² ¹⁹⁹³ ¹⁹⁹⁴ ¹⁹⁹⁵ ¹⁹⁹⁶ ¹⁹⁹⁷ ¹⁹⁹⁸ ¹⁹⁹⁹ ²⁰⁰⁰ ²⁰⁰¹ ²⁰⁰² ²⁰⁰³ ²⁰⁰⁴ ²⁰⁰⁵ ²⁰⁰⁶ ²⁰⁰⁷ ²⁰⁰⁸ ²⁰⁰⁹ ²⁰¹⁰ ²⁰¹¹ ²⁰¹² ²⁰¹³ ²⁰¹⁴ ²⁰¹⁵ ²⁰¹⁶ ²⁰¹⁷ ²⁰¹⁸ ²⁰¹⁹ ²⁰²⁰ ²⁰²¹ ²⁰²² ²⁰²³ ²⁰²⁴ ²⁰²⁵ ²⁰²⁶ ²⁰²⁷ ²⁰²⁸ ²⁰²⁹ ²⁰³⁰ ²⁰³¹ ²⁰³² ²⁰³³ ²⁰³⁴ ²⁰³⁵ ²⁰³⁶ ²⁰³⁷ ²⁰³⁸ ²⁰³⁹ ²⁰⁴⁰ ²⁰⁴¹ ²⁰⁴² ²⁰⁴³ ²⁰⁴⁴ ²⁰⁴⁵ ²⁰⁴⁶ ²⁰⁴⁷ ²⁰⁴⁸ ²⁰⁴⁹ ²⁰⁵⁰ ²⁰⁵¹ ²⁰⁵² ²⁰⁵³ ²⁰⁵⁴ ²⁰⁵⁵ ²⁰⁵⁶ ²⁰⁵⁷ ²⁰⁵⁸ ²⁰⁵⁹ ²⁰⁶⁰ ²⁰⁶¹ ²⁰⁶² ²⁰⁶³ ²⁰⁶⁴ ²⁰⁶⁵ ²⁰⁶⁶ ²⁰⁶⁷ ²⁰⁶⁸ ²⁰⁶⁹ ²⁰⁷⁰ ²⁰⁷¹ ²⁰⁷² ²⁰⁷³ ²⁰⁷⁴ ²⁰⁷⁵ ²⁰⁷⁶ ²⁰⁷⁷ ²⁰⁷⁸ ²⁰⁷⁹ ²⁰⁸⁰ ²⁰⁸¹ ²⁰⁸² ²⁰⁸³ ²⁰⁸⁴ ²⁰⁸⁵ ²⁰⁸⁶ ²⁰⁸⁷ ²⁰⁸⁸ ²⁰⁸⁹ ²⁰⁹⁰ ²⁰⁹¹ ²⁰⁹² ²⁰⁹³ ²⁰⁹⁴ ²⁰⁹⁵ ²⁰⁹⁶ ²⁰⁹⁷ ²⁰⁹⁸ ²⁰⁹⁹ ²¹⁰⁰ ²¹⁰¹ ²¹⁰² ²¹⁰³ ²¹⁰⁴ ²¹⁰⁵ ²¹⁰⁶ ²¹⁰⁷ ²¹⁰⁸ ²¹⁰⁹ ²¹¹⁰ ²¹¹¹ ²¹¹² ²¹¹³ ²¹¹⁴ ²¹¹⁵ ²¹¹⁶ ²¹¹⁷ ²¹¹⁸ ²¹¹⁹ ²¹²⁰ ²¹²¹ ²¹²² ²¹²³ ²¹²⁴ ²¹²⁵ ²¹²⁶ ²¹²⁷ ²¹²⁸ ²¹²⁹ ²¹³⁰ ²¹³¹ ²¹³² ²¹³³ ²¹³⁴ ²¹³⁵ ²¹³⁶ ²¹³⁷ ²¹³⁸ ²¹³⁹ ²¹⁴⁰ ²¹⁴¹ ²¹⁴² ²¹⁴³ ²¹⁴⁴ ²¹⁴⁵ ²¹⁴⁶ ²¹⁴⁷ ²¹⁴⁸ ²¹⁴⁹ ²¹⁵⁰ ²¹⁵¹ ²¹⁵² ²¹⁵³ ²¹⁵⁴ ²¹⁵⁵ ²¹⁵⁶ ²¹⁵⁷ ²¹⁵⁸ ²¹⁵⁹ ²¹⁶⁰ ²¹⁶¹ ²¹⁶² ²¹⁶³ ²¹⁶⁴ ²¹⁶⁵ ²¹⁶⁶ ²¹⁶⁷ ²¹⁶⁸ ²¹⁶⁹ ²¹⁷⁰ ²¹⁷¹ ²¹⁷² ²¹⁷³ ²¹⁷⁴ ²¹⁷⁵ ²¹⁷⁶ ²¹⁷⁷ ²¹⁷⁸ ²¹⁷⁹ ²¹⁸⁰ ²¹⁸¹ ²¹⁸² ²¹⁸³ ²¹⁸⁴ ²¹⁸⁵ ²¹⁸⁶ ²¹⁸⁷

Lagen ikko klar, tti samuti
und at Vastav blev forakt af sin
Bost som skyldig Gæst, da
Minigpoken, de Elskede ham, og
han selv betegnede forholde
som parabolisk (el. mindende
om Parabolik), bliver det men,
der forakt af To, som her bryde
sig ind i Kærlighed og god af
Sine Gæst, og minigpoken
Hansen og sin nye Kærlighed,
der. De selv som det lykkes Hoff
at blive fri, som han kan sig,
er det et stort Gæst, og
ligger To som et andet indhold
Vastav (und at give den en tænk
lig, de gæst, der blev Bost) el. und
at Læse om udsatte den af de
brevne Minigpoken Tab. — Dog
und den lever den, og se, som den
er Læse om den. — Og det er
virkelig Hoff, som vi ikke, kunne
vi rigtig nok sig, at Hansen er
god nok og og forstærket af den,
de ender til Gæst, give et godt

Udfaldet paa det vi forklarede.
Ja, hvad siger De til det nye
Ministerium? Alting har det godt
helt, saa lidt politisk og ind-
virkende er. Jeg synes, det vistnok
om en saadan Universitets-
højskole, at den ikke er en
liden natlig Forbelysning, som er den
det hele Land gjennemgaaende
der hylende ham og hans paa
den varmeste Maade, for give
allidighed, repræsentation af den
modvirkende af det samme, blot
en lille for indvirkning. Alting, det
Stemte af det Stille, det Høje,
rationale af det Konserverne,
hvor det ikke ikke. Hvor kan man
i Anseelse af det alle de nye
helt hylende for de berettigede
Forsker fra det gamle Land?
Dad de skuer, havde De
hjemme vi da ikke med sig selv
det vi dog ikke kan over-
leve i den gamle Familie paa
ny blinde for sigt - ja, er det
den med de Døds og. Rigtig? der
er det uendelige, som hylende
det hylende indse sig. Og naar de
engang - engang - de saa rigtig
at skrive helt rigtig, fortæller
de mig nok blinde, at vi kan
de følge den helt bare som
Kultur og som Højskole.
Vi have det i det Stille og
Stor gald. Børnene er rask
og vakkere, navnlig den. Minde
der har gjennemgaaende vort
rask (næsten en paa hende
Mare eller Højskole). Minde
gald har det, dog ikke saa
meget i Højskole som i gamle
de Højskole. Jeg glæder at be-
tyde det med, at det er det gal,
det vil sige: mine Fædre for-
nes ikke, men med Lind og Højskole
og bittert. Mine Anseelse
er mere, og de stille store
Kraan til den, som de med hende